

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1961

гр. София, 17.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА

като разгледа докладваното от ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА Гражданско дело № 20221110137191 по описа за 2022 година

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Делото е образувано по искова молба, подадена от „М. срещу „Е..

Исковата молба е редовна и предявените искове са допустими, поради което делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Ищецът с исковата молба е представил относими и необходими писмени доказателства, чието приемане е допустимо.

Следва да бъде насрочено открито заседание за разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените към исковата молба писмени доказателства.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание за **23.03.2023 г., 09:55 часа**, за когато да се призоват страните.

На страните да се изпрати препис от настоящото определение.

СЪДЪТ ПРИКАНВА СТРАНИТЕ към спогодба, като им разяснява, че по този начин ще уредят по-бързо спора между тях, а при приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса подлежи на връщане на ищеца съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 9 ГПК.

УКАЗВА на ответника, че ако не се яви в съдебно заседание, съдът може да постанови неприсъствено решение по чл. 239 ГПК спрямо него. Неприсъственото решение не се мотивира по същество. В него е достатъчно да се укаже, че то се основава на наличието на предпоставките за постановяването му, а именно: на страните да са указани последиците от неспазване на сроковете за размяна на книжа и неявяването им в съдебно заседание и искът

да е вероятно основателен, с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства.

УКАЗВА на страните, че:

- съгласно чл. 40, ал. 1 ГПК страната, която живее или заминава за повече от един месец в чужбина е длъжна да посочи лице в седалището на съда, на което да се връчват съобщенията – съдебен адресат, ако няма пълномощник по делото в РБ; същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 когато лицата по ал. 1 не посочат съдебен адресат, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени.

- съгласно чл. 41 ГПК страната, която отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщила по делото или на който веднъж ☐ е връчено съобщение, е длъжна да уведоми съда за новия си адрес; същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 при неизпълнение на задължението по ал. 1 всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени.

- съгласно чл. 50, ал. 1 и ал. 2 ГПК мястото на връчване на търговец и на юридическо лице, което е вписано в съответния регистър, е последният посочен в регистъра адрес, а ако лицето е напуснало адреса си и в регистъра не е вписан новият му адрес, всички съобщения се прилагат по делото и се смятат за редовно връчени.

СЪСТАВЯ на основание чл. 140, ал. 3 ГПК проект за доклад, както следва:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 92 ЗЗД и чл. 82 ЗЗД, ал. 1 пр. 1 вр. 342, ал. 2 ТЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1728,24 лв.**, представляваща главница за заплатени от ищеца застрахователни премии и местен данък за процесния автомобил-предмет на договора за лизинг от 06.02.2016 г., сумата от **1832,98 лв.**, представляваща договорна неустойка за забавено плащане за периода от 05.09.2019 г. до 31.12.2019 г. на дължими месечни лизингови вноски от лизингополучателя и сумата от **600,00 лв.** – обезщетение за вреди, изразяващи се в заплащане от страна на ответника на такса за изземване на автомобила – предмет на договора за лизинг от 06.02.2016 г. Претендира се и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сторените по делото разноски.

Ищецът твърди, че на 06.02.2016 г. между „М. (лизингодател) и „Е. (лизингополучател) е бил сключен Договор за отдаване на автомобили при условията на финансовообвързан лизинг с опция за прехвърляне на правото на собственост, като предмет на договора е бил автобус марка „Ф. Съгласно сключения договор лизингополучателят е следвало да заплати начална вноска в размер на EUR 1531,75, както и 59 месечни вноски по EUR 556,10, дължими до 5-то число на текущия месец, като всички суми са без включено ДДС, като тяхната легова равностойност е посочена изрично в погасителния план. Твърди, че е изпълнил изцяло задължението си по договора, като е предал на управителя на ответното дружество автомобил, за което страните са подписали приемо-предавателен протокол от 04.05.2016 г., в който е констатирано състоянието на автомобила, прието изцяло от страна на управителя на длъжника. Твърди, че лизингополучателят от своя страна, считано от м. септември 2019 г., е преустановил изпълнението на всички свои задължения по договора. Посочва, че лизингополучателят е бил длъжен стриктно да спазва условията и

да заплаща дължимите застрахователни премии („гражданска отговорност“ и „каска“) и данъци за автомобила, като в случай на неизпълнение лизингодателят е имал право да ги заплати, след което да ги получи от лизингополучателя. Твърди, че към датата на исковата молба дължимите от лизингополучателя суми, заплащаните от лизингодателя разходи за застрахователни премии и данък МПС, са в общ размер на 1728,24 лева. Твърди, че съгласно договора лизингополучателят дължи заплащането на договорна неустойка в размер на 0,5 % на ден върху стойността на дължимата и неизплатена сума за времето на просрочието в общ размер на 1832,98 лв. Посочва, че претендираната такса за изземване на автомобил се дължи, когато правото на собственост не е прехвърлено и автомобилът не е върнат в уговорения срок и връщането на автомобила е възложено на външен сътрудник, която е дължима от лизингополучателя поради неизпълнение на задължението му да върне автомобила, като същата е на стойност 600 лв.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от страна на ответника.

Разпределение на доказателствената тежест:

По исковете по чл. 79, ал. 1, пр.1 ЗЗД вр.чл. 345 ТЗ в тежест на ищеца е да докаже сключването на договор за лизинг с посоченото съдържание и изпълнение на собственото си задължение по предаването на вещта, като за ответника е възникнало задължение за заплащане на уговорени суми, както и на разходи, свързани с ползване на вещта, а именно – разходи за заплащане на застрахователни премии и местен данък за автомобила.

По иска по чл. 92 ЗЗД в тежест на ищеца в настоящото производство е да докаже валидно сключване на договор за лизинг с посоченото съдържание, в който е предвидено при неизпълнение на задължение на насрещната страна, за нея да възниква вземане за обезщетение-неустойка за забава от договора в посочения размер и наличие на предпоставки за възникване на задължението, както и неговият размер.

По иска по чл. 79, ал. 1 вр. чл. 82 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже сключването на договор за лизинг с посоченото съдържание и изпълнение на собственото си задължение по предаването на вещта, както и възникването на вреди изразяващи се в плащане на такса за изземване и нейния размер, както и съответно, че същата е заплатена от лизингодателя и заплащането и се намира в причинно-следствена връзка с неизпълнение на задължение на лизингополучателя.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____